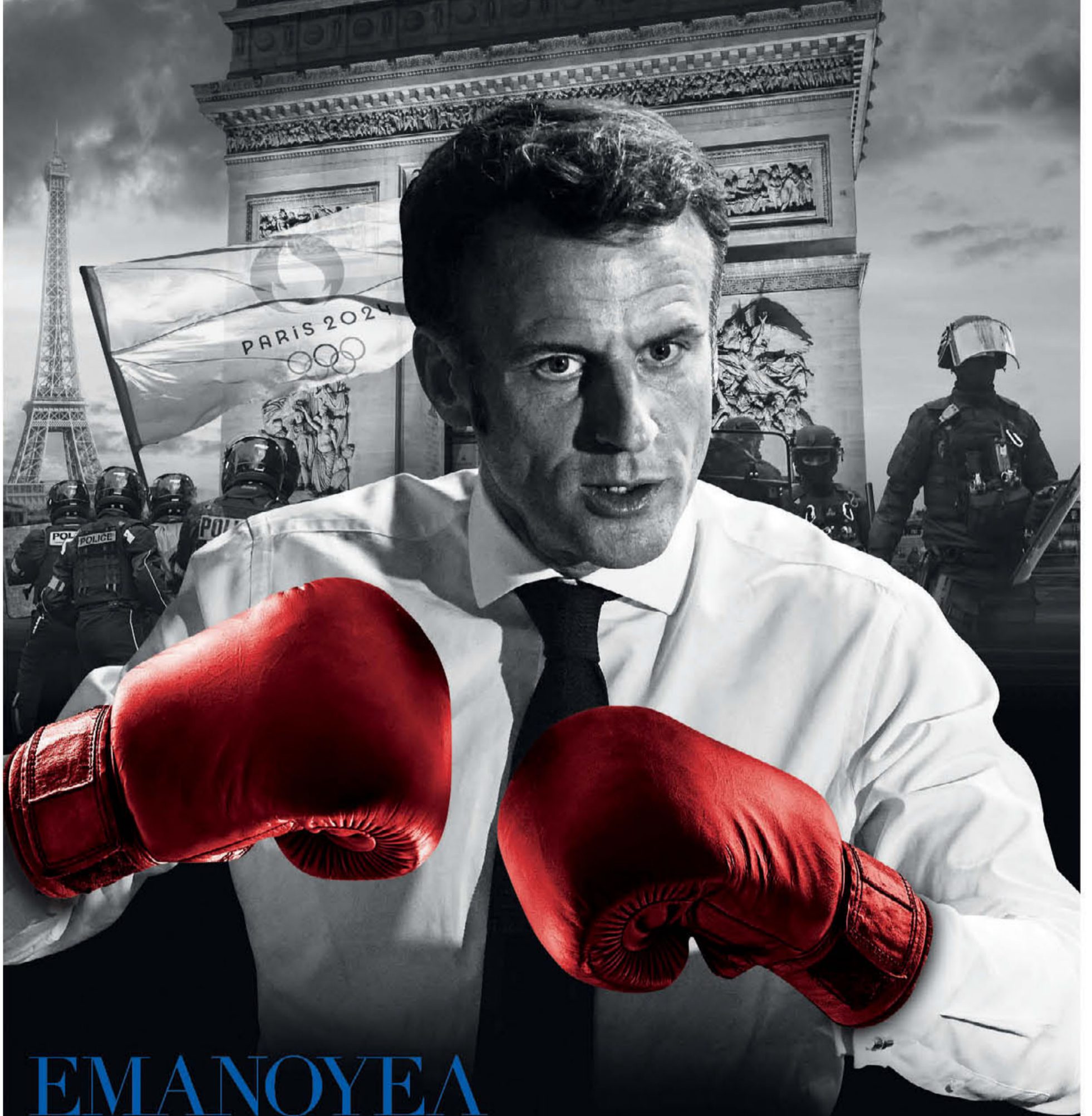

ΒΗΜΑ *Magazino*

ΕΜΑΝΟΥΕΛ

ΜΑΚΡΟΝ

**Ο ΓΑΛΛΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΒΓΑΛΕΙ... ΝΟΚ ΛΟΥΤ ΤΟΝ «ΑΙΩΝΙΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟ»
ΒΛΑΝΤΙΜΙΡ ΠΟΥΤΙΝ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΘΩΡΑΚΙΣΕΙ ΤΟΥΣ
ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ ΑΠΟ ΠΙΘΑΝΟ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΧΤΥΠΗΜΑ**

ΙΜΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΣ ΜΟΝΕ, ΡΕΝΟΥΑΡ, ΝΤΕΓΚΑ, ΠΙΣΑΡΟ, ΜΟΡΙΖΟ, ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΓΑΛΛΙΑ ΜΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΕΚΘΕΣΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΟΔ. ΜΠΕΡΜΑΝ, Μ. ΒΕΡΝΙΚΟΥ, Γ. ΜΠΑΞΕΒΑΝΗΣ, ΑΔ. ΨΥΧΟΥΛΗΣ, Α. ΤΕΪΛΟΡ-ΤΖΟΝΣΟΝ

Μ. ΠΑΠΑΛΕΞΙΟΥ - ΑΝ. ΑΓΑΘΩΝΟΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΩΝ ΤΗΣ ΟΠΕΡΑΣ «ΜΑΧΑΓΚΟΝΝΥ» ΤΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ

Η ΠΥΓΜΗ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΝ

Ο γάλλος πρόεδρος οξύνει τη ρητορική του απέναντι στον Βλαντίμιρ Πούτιν, προσπαθώντας παράλληλα να αποσοβήσει την απειλή τρομοκρατικού χτυπήματος στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Παρισιού.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΙΟ ΝΑΣΤΟ

Κανένας ευρωπαίος ηγέτης δεν φαίνεται να βρίσκεται τελευταία τόσο συχνά σε αντιπαράθεση με τον Βλαντίμιρ Πούτιν όσο ο Εμανουέλ Μακρόν, ο οποίος εσχάτως έχει σκληρύνει τη στάση του απέναντι στον ρώσο ομόλογό του. Ο 46χρονος πολιτικός αντέδρασε πριν από λίγες ημέρες άμεσα στην πρόσφατη τρομοκρατική επίθεση στη Μόσχα, η οποία είχε ως αποτέλεσμα την απώλεια δεκάδων ζωών. Την περασμένη Δευτέρα, ο Μακρόν δήλωσε ότι οι δράστες της επίθεσης σε συναυλιακό χώρο έξω από τη Μόσχα ανήκαν σε ισλαμιστική ομάδα, η οποία έχει προσπαθήσει να εξαπολύσει ανεπιτυχείς επιθέσεις στη Γαλλία κατά τους τελευταίους μήνες. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η γαλλική κυβέρνηση να αυξήσει τον συναγερμό ασφαλείας της χώρας όσον αφορά την ετοιμότητα απέναντι σε τρομοκρατικές ενέργειες στο υψηλότερο επίπεδο την περασμένη Κυριακή, σύμφωνα με τον Μακρόν.

Ο γάλλος πρόεδρος τα διευκρίνισε όλα αυτά κατά τη διάρκεια συνέντευξής του σε δημοσιογράφους μετά την άφιξή του στη Γαλλική Γουιάνα και προειδοποίησε μάλιστα τη ρωσική πλευρά για οποιαδήποτε «εκμετάλλευση» της επίθεσης, τονίζοντας ότι θα ήταν «κινικό και αντιπαραγωγικό» εάν η Ρωσία χρησιμοποιούσε αυτό το περιστατικό για να εντείνει τις επιθέσεις κατά της Ουκρανίας. Επιπλέον, αποκάλυψε ότι η επίθεση φέρεται να έχει διαπραχθεί από το Ισλαμικό Κράτος, με τις πληροφορίες να υποδεικνύουν ότι πρόκειται για ένα παρακλάδι του οργανισμού που δραστηριοποιείται στο Αφγανιστάν, γνωστό ως ISIS-Khorasan ή ISIS-K. Η Γαλλία έχει άλλωστε πληγεί από μια σειρά ισλαμιστικών επιθέσεων τα τελευταία χρόνια, με την πιο σοβαρή και θανάσιμη να σημειώνεται το 2015, στοχεύοντας σημεία όπως ο χώρος συναυλιών του Bataclan και διάφορα σημεία εστίασης στο Παρίσι. Η Ρωσία, από την πλευρά της, αμφισβήτησε τους ισχυρισμούς της Γαλλίας, των ΗΠΑ και άλλων χωρών ότι πίσω από την επίθεση βρισκόταν το Ισλαμικό Κράτος, κατηγορώντας την Ουάσινγκτον για προσπάθεια κάλυψης της Ουκρανίας. Ο πρόεδρος Πούτιν δεν αναφέρθηκε δημόσια στην ισλαμιστική ομάδα ως υπεύθυνη για την επίθεση, ενώ οι ρωσικές αρχές δεν έχουν σχολιάσει τον ισχυρισμό, αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο σύνδεσης των δραστών με το Κίεβο.

Στο πλαίσιο αυτό, ο Μακρόν τόνισε την προσφορά «αυξημένης συνεργασίας» του Παρισιού προς τις ρωσικές αρχές, επισημαίνοντας ότι η επικοινωνία θα πραγματοποιηθεί σε τεχνικό και υπουργικό επίπεδο και όχι μέσω απευθείας συνομιλιών με τον Πούτιν. Ο γάλλος ηγέτης έχει, όπως γνωρίζουμε, αποφύγει την απευθείας επικοινωνία με τον Πούτιν από τότε που προσπάθησε να τον αποτρέψει από την εισβολή του στην Ουκρανία στις αρχές του 2022.

Ο Εμανουέλ Μακρόν δεν έχει κάνει ωστόσο επίδειξη πυγμής μόνο μεταφορικά αλλά και κυριολεκτικά, δημοσιεύοντας πριν από μερικές εβδομάδες φωτογραφίες που τον δείχνουν να χτυπά έναν σάκο του μποξ με τα μπράτσα του διογκωμένα από την ένταση της προσπάθειας – μια ένδειξη της σωματικής δύναμής του. Ο φωτογράφος του γάλλου προέδρου δημοσίευσε δύο ασπρόμαυρες εικόνες στο Instagram, λίγες ημέρες αφότου ο Μακρόν άρχισε να κρατά μια πολύ πιο επιθετική δημόσια γραμμή κατά της Ρωσίας. Οι αναρτήσεις αυτές προκάλεσαν πολλές συζητήσεις, κάποιοι χρήστες των μέσων κοινωνικής δικτύωσης εκφράστηκαν με κολακευτικά σχόλια, έκαναν μάλιστα trending topic το hashtag #rocky, ενώ άλλοι θεώρησαν ότι οι μύες του έχουν ενισχυθεί ψηφιακά. Ολοι συμφώνησαν ωστόσο ότι πρόκειται για πολύ πιο καλαίσθητες φωτογραφίες σε σχέση με αυτές που δείχνουν τον Πούτιν να επιδίδεται σε επίδειξη σωματικής ρώμης, πολλοί δε υπογράμμισαν ότι η Μπριζίτ Μακρόν έχει εδώ και καιρό δηλώσει πως ο σύζυγός της κάνει ανελλιπώς δύο προπονήσεις πυγμαχίας την εβδομάδα.

Ο γάλλος πρόεδρος είχε δηλώσει πριν από λίγο καιρό ότι δεν μπορούσε να αποκλειστεί το ενδεχόμενο αποστολής δυτικών δυνάμεων στην Ουκρανία. Μιλώντας στη γαλλική τηλεόραση την προπερασμένη Πέμπτη, προειδοποίησε ότι η Ρωσία επιδιώκει να επεκτείνει την εξουσία της και δεν θα σταματήσει τώρα. «Αν εγκαταλείψουμε την Ουκρανία, αν αφήσουμε την Ουκρανία να χάσει αυτόν τον πόλεμο, τότε σίγουρα η Ρωσία θα απειλήσει τη Μολδαβία, τη Ρουμανία και την Πολωνία» είπε χαρακτηριστικά. Οι τελευταίες αυτές χώρες υποδέχθηκαν με χαρά τη μετατόπιση στη στάση του, κάποιες άλλες ωστόσο, όπως η Γερμανία, βρήκαν λίγο απότομη αυτή την αλλαγή πλεύσης. Ο ίδιος μοιάζει να μην έχει καμία διάθεση να απολογηθεί

Με αφορμή τη συμπλήρωση 150 χρόνων από την πρώτη έκθεση των ιμπρεσιονιστών και τη «βάπτιση» του ιδιώματός τους, διοργανώνονται εκθέσεις και αφιερώματα απ' άκρη σ' άκρη της χώρας.

HERVE LEMARQUAND / RMN GRAND PALAIS - MUSÉE D'ORSAY

ΟΛΗ Η ΓΑΛΛΙΑ ΕΝΑΣ ΙΜΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΣ

MUSEE MARCOTTE MOINET / STILO BARNAIS / RMN GRAND PALAIS - MUSÉE D'ORSAY

● «Impression, soleil levant» (1872) του Κλοντ Μονέ, στο επίκεντρο του κινήματος και της μεγάλης έκθεσης στο Μουσείο Ορσέ.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΓΕΛΟΥ

«Εσείς που θα περάσετε αυτή την πόρτα, αφήστε όλες τις προκαταλήψεις σας στο κατώφλι». Είναι δύσκολο να αντιληφθεί σήμερα κανείς πόσο μεγάλο σοκ ήταν για τη γαλλική κοινωνία η πρώτη έκθεση των ιμπρεσιονιστών στις 15 Απριλίου 1874 στο Παρίσι. Όταν δηλαδή συσπειρώνονταν 31 ζωγράφοι, με ιδιοσυγκρασιακό, προσωπικό στυλ αλλά με συλλογικό κίνητρο τη δημιουργική έκρηξη και τη ρήξη, για να παρουσιάσουν δουλειά που θα ήταν αντίβαρο στις επιλογές του κατεστημένου παριζιάνικου Salon, της επίσημης έκθεσης ζωγραφικής της Ακαδημίας Καλών Τεχνών του Παρισιού από όπου ήταν συχνά πυκνά αποκλεισμένοι – οι δε Πισαρό και Σεζάν δεν είχαν περάσει ποτέ το κατώφλι του. Με venue το πρώην ατελιέ του πρωτοπόρου φωτογράφου Ναντάρ στη λεωφόρο των Καπουτσινών, παρουσίασαν μια συλλογή από 165 έργα σε ένα κοινό το οποίο ως επί το πλείστον δεν μπορούσε να πιστέψει τι έβλεπαν τα μάτια του. Ανάμεσά τους και τον πίνακα «Impression, soleil levant» (1872) του Κλοντ Μονέ, την απεικόνιση του βιομηχανικού λιμανιού της Χάβρης με τον πορφυρό πρωινό ήλιο να αντανακλάται στο νερό, από όπου θα έβγαινε τελικά ο

χαρακτηρισμός ιμπρεσιονισμός για αυτή τη νέα, «σαπατσούλικη» ζωγραφική. Ας όψεται ο κριτικός Λουί Λερούά, ο οποίος θα χλεύαζε τον πίνακα σε κείμενό του στο σατιρικό εικονογραφημένο περιοδικό «Le Charivari» στις 25 Απριλίου 1874, γράφοντας μεταξύ άλλων ότι «Impression (εντύπωση) σίγουρα υπήρχε. Απλώς έλεγα στον εαυτό μου ότι αφού εντυπωσιάστηκα θα πρέπει να υπάρχει κάποια εντύπωση σε αυτό που είδα – και τι ελευθερία, τι ευκολία στη μαστοριά! Ένα προκαταρκτικό σχέδιο για μοτίβο ταπετσαρίας είναι πιο ολοκληρωμένο από αυτό το θαλασσινό τοπίο». Πέρασαν 150 χρόνια από τότε και η αξία της τέχνης των ζωγράφων που σε γενικές γραμμές προτιμούσαν να ζωγραφίζουν εκ του φυσικού με βασικά χρώματα, δίνοντας έμφαση στην αναπαράσταση του φωτός και της φευγαλέας στιγμής, εξακολουθεί να διατηρεί τη φρεσκάδα της, να συγκινεί και, το κυριότερο, να αποτελεί σημείο αναφοράς ακόμα και για τη σύγχρονη ζωγραφική. Εκατόν πενήντα χρόνια είναι μια σημαντική, στρογγυλή επέτειος που θα εορταστεί όπως της αρμόζει απ' άκρη σε άκρη της Γαλλίας. Το Μουσείο Ορσέ στο Παρίσι, η ναυαρχίδα του ιμπρεσιονισμού στη Γαλλία, δεδομένου ότι διαθέτει την πιο σημαντική συλλογή με έργα των

● Ο πίνακας «La Gare Saint-Lazare» (1877) του Κλοντ Μονέ θα παρουσιαστεί στην επετειακή έκθεση για τον Ιμπρεσιονισμό στο Μουσείο Ορσέ.

● «La Classe de danse» (n. 1870), του Εντγκάρ Ντεγκά.

● «Une loge aux Italiens» (n. 1874), της Εύα Γκονζάλες.

MUSÉE D'ORSAY, DIST. RMN GRAND PALAIS / PATRICE SCHMIDT

● Εξωτερική άποψη του ατελιέ του Ναντάρ στη λεωφόρο των Καπουτσίνων, σε μια φωτογραφία που τράβηξε ο ίδιος μεταξύ 1861 και 1872.

MUSÉE D'ORSAY, DIST. RMN GRAND PALAIS

MUSÉE D'ORSAY, DIST. RMN GRAND PALAIS / PATRICE SCHMIDT

MUSÉE D'ORSAY, DIST. RMN GRAND PALAIS / MET MUSEUM O-ART

● **Επάνω:** «Jardin de la ville de Pontoise» (1874), του Καμίλ Πισσαρό.
Αριστερά: «Bal du moulin de la Galette» (1876), του Πιερ-Ογκίστ Ρενουάρ.

☾ **Με αφορμή την επέτειο των 150 χρόνων, το Μουσείο Ορσέ στο Παρίσι, η ναυαρχίδα του ιμπρεσιονισμού στη Γαλλία, δεδομένου ότι διαθέτει την πιο σημαντική συλλογή με έργα των εκπροσώπων του, διοργανώνει μια μεγάλη έκθεση με 130 δείγματα του κινήματος, τα οποία στην πλειονότητά τους φέρουν την υπογραφή των πρωτεργατών του**

εκπροσώπων του, διοργανώνει μια μεγάλη έκθεση με τίτλο «Paris 1874. Inventer l'impressionnisme» (έως τις 14 Ιουλίου) με 130 δείγματα του κινήματος, τα οποία στην πλειονότητά τους φέρουν την υπογραφή των πρωτεργατών της ομάδας, εκείνων που έγιναν οι πιο γνωστοί διεθνώς: Κλοντ Μονέ, Πιερ-Ογκίστ Ρενουάρ, Εντγκάρ Ντεγκά, Καμίλ Πισσαρό, Μπερτ Μοριζό, Αλφρέντ Σισλέ αλλά και Πολ Σεζάν. Πίνακες-ορόσημα του ιμπρεσιονισμού όπως οι «Bal du moulin de la Galette» του Ρενουάρ «La classe de danse» του Ντεγκά, «La Gare Saint-Lazare» του Μονέ, «Une loge aux Italiens» της Εύα Γκονζάλες. Και βέβαια, σε αυτό το αφιέρωμα, που διοργανώνεται μαζί με το Musée de

l'Orangerie και τη National Gallery of Art της Ουάσιγκτον, όπου θα ταξιδέψει αργότερα η έκθεση (από τις 8 Σεπτεμβρίου), ο πίνακας «Impression, soleil levant» βρίσκεται σε περίοπτη θέση, ως το εναρκτήριο λάκτισμα αυτού του είδους νεωτερικότητας (αποτελεί δανεισμό από το Musée Marmottan Monet στο Παρίσι, το οποίο είναι εξ ολοκλήρου αφιερωμένο στο έργο του Μονέ). Αυτή η «μικρή φυλή επαναστατών» ζούσε σε ένα μεταπολεμικό κλίμα, στη σκιά του Γαλλοπρωσικού Πολέμου του 1870-1 που είχε επηρεάσει πολλούς από αυτούς – το σπίτι του Πισσαρό στο Λουβεισέν είχε μετατραπεί σε σφαγείο, αν και ο ίδιος είχε προλάβει στο μεταξύ να καταφύγει στην Αγγλία –, και επέλεξε να

εκφραστεί με τη ζωγραφική της υπαίθρου με ανάλαφρες πινελιές και με τις πιο απαλές αποχρώσεις. Στην έκθεση του Ορσέ, έργα που παρουσιάστηκαν στο «αντάρτικο» των ιμπρεσιονιστών αντιπαραβάλλονται με πίνακες και γλυπτά που παρουσιάστηκαν στο επίσημο Salon εκείνης της χρονιάς, κάτι που βέβαια δεν έχει ξαναγίνει. Πρόκειται για μια απόπειρα να αντιληφθούν οι σύγχρονοι θεατές το κλίμα της εποχής και τις αντιδράσεις των επισκεπτών απέναντι στη διαφορετική έκφραση των νέων ζωγράφων αλλά και να αναδείξει το πλήθος των φωνών και τη ριζοσπαστικότητα της καινούργιας έκφρασης. «Καλή τύχη!» τους/τις είχε ενθαρρύνει ένας κριτικός. «Οι καινοτομίες πάντα οδηγούν σε κάτι».

«ΜΑΧΑΓΚΟΝΝΟΥ» ΓΙΑ ΔΥΟ

Η Μαρισία Παπαλεξίου και η Άννα Αγάθωνος, πρωταγωνίστριες της σατιρικής όπερας των Κουρτ Βάιλ - Μπέρτολτ Μπρεχτ που ανεβαίνει στην Εθνική Λυρική Σκηνή, μας ξεναγούν σε έναν φανταστικό κόσμο απληστίας, διαφθοράς και εκμετάλλευσης που... κάτι μας θυμίζει.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΑΟ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ανηλείς και καυστική σάτιρα για την πολιτική και για την κοινωνία, για τον άνθρωπο που εύκολα μπορεί να γίνει τέρας ή για το τέρας που μπορεί να κρύβει κάθε άνθρωπος μέσα του, «Η άνοδος και η πτώση της πόλης Μαχαγκόννου» των Κουρτ Βάιλ και Μπέρτολτ Μπρεχτ παίχτηκε για πρώτη φορά στη Λειψία το 1930. Επειτα από μερικά χρόνια, η ναζιστική κυβέρνηση απαγόρευσε τη μουσική του Βάιλ στη Γερμανία. Σήμερα κάθε παρουσίαση της όπερας αναβιώνει με τρόπο συγκλονιστικό τη σκοτεινή εκείνη εποχή αλλά και προφητεύει, θαρρείς, τη νέα σκοτεινιά που φέρνει το μέλλον. Μιλάει αφοπλιστικά για την καταστροφική μανία του κέρδους και μας βάζει μπροστά σε έναν καθρέφτη που αποκαλύπτει την ωμή πραγματικότητα: Τη διαχρονική τραγωδία της ύπαρξής μας. Την αγωνία και τους

αγώνες του (πάντα επιρρεπούς στην αμαρτία και στη διαφθορά) ανθρώπου, σε έναν κόσμο που διαφεύδει τα όνειρά του και που οδηγείται στο απόλυτο χάος. Η παράσταση ανεβαίνει στην Εθνική Λυρική Σκηνή στις 12 Απριλίου για σειρά παραστάσεων έως τις 25 του μήνα, σε μουσική διεύθυνση Μίλτου Λογιάδη και σκηνοθεσία Γιάννη Χουβαρδά. Οι Βασίλης Καβάγιας, Χρήστος Κεχρής, Τάσος Αποστόλου, Γιάννης Καλύβας, Χάρης Ανδριανός και Γιάννης Γιαννίσης ερμηνεύουν τους ανδρικούς ρόλους. Τις δύο ταλαιπωρημένες από τις δυσκολίες της ζωής αλλά και αδιάστατες πρωταγωνίστριες της παράστασης, την Τζέννυ Σμιθ και τη Λεοκάντια Μπέγκμπικ, ζωντανεύουν οι μεσόφωνοι Μαρισία Παπαλεξίου και Άννα Αγάθωνος, οι οποίες λίγο προτού βγουν στη σκηνή μιλούν για τους ρόλους τους και μας δίνουν μία ιδέα όσων θα παρακολουθήσουμε.

ΜΑΡΙΣΙΑ ΠΑΠΑΛΕΞΙΟΥ

«Είμαι καλά γιατί στέκομαι ευτυχώς στα πόδια μου και κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ στη ζωή μου μέρα με τη μέρα» λέει η Μαρισία Παπαλεξίου στην αρχή της κουβέντας μας, συμπληρώνοντας: «Γιατί έτσι όπως έχει γίνει η κατάσταση, δεν μπορούμε πια να κάνουμε πολλά σχέδια και όνειρα. Οπότε, αν βγει καλά η εβδομάδα είμαστε σε καλό δρόμο (σ.σ.: γελάει) – έτσι δεν είναι;». Μιλώντας γενικά για τις ζωές μας, για τον καθημερινό αγώνα όλων μας, και σχολιάζοντας αυτά που συμβαίνουν γύρω μας, το μάλλον δυσχερές περιβάλλον των τελευταίων ετών, περνάμε με μεγάλη ευκολία, με σχεδόν φυσικό, θα έλεγα, τρόπο στο «Μαχαγκόννου». Και ξαφνικά η φανταστική πόλη της διαφθοράς και της αμαρτίας που έστησαν ο Βάιλ και ο Μπρεχτ δεν μας φαίνεται τόσο φανταστική. Όπως επισημαίνει και η συνομιλήτριά μου, «το έργο είναι τόσο επίκαιρο, τόσο "to the point", που ώρες-ώρες νομίζω πως οι δημιουργοί του μας έβλεπαν όταν το έγραψαν».

Ημουν έτοιμος να σας ρωτήσω τι, κατά τη γνώμη σας, έχει να πει το «Μαχαγκόννου» στον σύγχρονο ακροατή...

«Με έναν τρόπο, του δείχνει τον κόσμο στον οποίο ζει. Κάθε φορά που έρχομαι σε επαφή με το έργο, ανατριχιάζω. Γιατί, ναι, είναι πολύ σοβαρά αυτά που θα πούμε στον κόσμο με την παράστασή μας. Το λιμπρέτο είναι προφητικό, "έβλεπε" πολύ μπροστά από την εποχή στην οποία γράφτηκε. Δυστυχώς για όλους μας, ήδη από τη δεκαετία του '30, περιέγραφε τα χρόνια που θα έρχονταν, τον κόσμο που θα ερχόταν, τον κόσμο μας».

Πώς το εννοείτε;

«Σε κάποιο σημείο του έργου η χήρα Μπέγκμπικ, την οποία ερμηνεύει η Άννα Αγάθωνος, λέει ότι το χειρότερο αμάρτημα που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος και το χειρότερο έγκλημα ταυτόχρονα είναι

να μην έχει λεφτά! Αυτό δυστυχώς το βλέπουμε να συμβαίνει σήμερα. Όταν δεν υπάρχει το χρήμα, δεν μπορείς ούτε να ζήσεις με αξιοπρέπεια ούτε να αρρωστήσεις και να νοσηλευτείς με αξιοπρέπεια ούτε να σπουδάσεις με αξιοπρέπεια. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Το χρήμα είναι η απόλυτη ισχύς. Τίποτα, μα τίποτα, δεν μετράει περισσότερο από αυτό. Η ανθρωπινή ζωή; Είναι αστειό να λέμε ότι αξίζει παραπάνω από το χρήμα με όλα αυτά που βλέπουμε να συμβαίνουν γύρω μας σε όλον τον κόσμο».

Ο Βάιλ και ο Μπρεχτ απεικονίζουν μια φρικτική διαχρονική πραγματικότητα χωρίς να την ωραιοποιούν ούτε στο ελάχιστο. Πόσο εύκολα μπορεί ένας λυρικός καλλιτέχνης που έχει συνθέσει να κινείται σε ένα πιο ονειρικό και εξωπραγματικό περιβάλλον, αυτό της όπερας, να προσεγγίσει και να αποδώσει τον αφόρπητα ρεαλιστικό κόσμο τους; «Πράγματι, εδώ δεν υπάρχει καμία ωραιοποίηση, λιμπρετίστας και συνθέτης δεν στρογγυλεύουν τίποτα. Η αλήθεια είναι ωμή. Το «Μαχαγκόννου» είναι ένα πολύ σκληρό έργο. Ομολογώ πως μου ήταν αρκετά δύσκολο να το πλησιάσω και να μπω στην ατμόσφαιρά του προτού έρθω σε επαφή με τον Γιάννη Χουβαρδά. Ο σκηνοθέτης μας μάς εξήγησε με ακρίβεια την ιδέα του, και μας οδήγησε με τρόπο αποκαλυπτικό στον κόσμο που περιγράφει».

Ο χαρακτήρας που ερμηνεύετε;

«Μα και με αυτόν τα βρήκα λίγο σκούρα (σ.σ.: γελάει). Προτού συζητήσω και αρχίσω να δουλεύω με τον κύριο Χουβαρδά, είχα και εγώ ωραιοποιήσει κάποιες καταστάσεις. Όμως ο χαρακτήρας της Τζέννυ Σμιθ είναι πολύ συγκεκριμένος. Πρόκειται για μία πόρνη η οποία φτάνει στη νεοϊδρυθείσα πόλη Μαχαγκόννου με έξι ακόμα συναδέλφους της αναζητώντας μία καλύτερη ζωή. Αλλά και κουβαλώντας μαζί της την προηγούμενη ζωή της, τα

προηγούμενα τραύματα. Η γυναίκα αυτή είναι ένας καρχαρίας – όπως και άλλοι συνοδοιπόροι της – που προσπαθεί να επιβιώσει. Είναι ένας καρχαρίας που έρχεται για να φάει, για να δαγκώσει, για να αρπάξει ό,τι μπορεί. Αυτό που την κρατά ζωντανή είναι το ένστικτο της επιβίωσης».

Ποια είναι, κατά τη γνώμη σας, τα κλειδιά της ερμηνείας του ρόλου και κατ' επέκταση του έργου;

«Όλα τα βρίσκουμε αν ανατρέξουμε στην εποχή κατά την οποία γράφτηκε. Το «Μαχαγκόννου» είναι μια πολύ σκληρή κριτική προς την αμερικανική κοινωνία αλλά και προς την κοινωνία της Γερμανίας, της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Υπήρχε τρομερή ανέχεια τότε, οι άνθρωποι εκπορευόνταν για ένα κομμάτι ψωμί, ίσως και για λιγότερο από ένα κομμάτι ψωμί, για το τίποτε. Εκαναν τέρατα μόνο και μόνο για να επιβιώσουν. Αυτό ακριβώς απεικονίζεται στο έργο. Η ανάγκη για επιβίωση ξεπερνά κάθε άλλη ανάγκη, μπροστά σε αυτή την ανάγκη δεν υπάρχει ούτε συναίσθημα ούτε φιλία ούτε έρωτας. Δεν υπάρχει τίποτα».

Στην πραγματική ζωή, όσο δύσκολα και αν περνάς, υπάρχει ευτυχώς η ελπίδα. Στο «Μαχαγκόννου» υπάρχει ελπίδα;

«Πρέπει να ψάξεις πολύ για να τη βρεις, υπάρχουν όμως ψήγματα ελπίδας στο κείμενο και στη μουσική. Ο Βάιλ είναι ένας πανέξυπνος συνθέτης, μια ιδιοφυΐα. Σου δίνει λοιπόν με τον τρόπο του και την αισθητική της ελπίδας. Αυτό συμβαίνει π.χ. στην ερωτική σκηνή ανάμεσα στην Τζέννυ και στον Τζίμμου Μάχονου, τον πρωταγωνιστή του έργου, τον οποίο ερμηνεύει ο Βασίλης Καβάγιας. Εκεί που βλέπουμε άνδρες να κάνουν ουρά στις πόρτες των πορνεϊών περιμένοντας τη σειρά τους για να μπουν, ξαφνικά, από το πουθενά, ξεφτυλώνει ένα ντουέτο όπου ένας άνδρας και μία γυναίκα μιλάνε για τους

Το λιμπρέτο είναι προφητικό, "έβλεπε" πολύ μπροστά από την εποχή στην οποία γράφτηκε. Δυστυχώς για όλους μας, ήδη από τη δεκαετία του '30, περιέγραφε τα χρόνια που θα έρχονταν, τον κόσμο που θα ερχόταν, τον κόσμο μας

ΜΑΡΙΣΙΑ ΠΑΠΑΛΕΞΙΟΥ

Η Άννα Αγάθωνος (αριστερά) υποδύεται τη Λεοκάντια Μπέγκμπικ και η Μαρισία Παπαλεξίου την Τζέννυ Σμιθ στο ανέβασμα της σαπυρικής όπερας των Βάιλ - Μπρεχτ «Η άνοδος και η πτώση της πόλης Μαχαγκόννυ» στην Εθνική Λυρική Σκηνή.

γερανούς. Οι γερανοί είναι μονογαμικά πτηνά, μένουν με το ταίρι τους μέχρι το τέλος της ζωής τους. Αυτό το τρυφερό και ποιητικό σημείο παρεμβάλλεται σε μία σκηνή όπου ο έρωτας παρουσιάζεται ως δοσοληψία. Και ξαφνικά μάς γεννά μια ελπίδα, ότι ίσως, κάπου, κάποτε, σε ένα άλλο μέρος, σε μια άλλη ζωή, αν ήμασταν κανονικοί άνθρωποι, θα μπορούσαμε να έχουμε μια κανονική ζωή, μια ειλικρινή σχέση, θα μπορούσαμε να ζήσουμε την αγάπη. Από την άλλη, και το ίδιο το Μαχαγκόννυ είναι η ελπίδα, αφού οι άνθρωποι έρχονται εκεί – σε ένα Λας Βέγκας που υπόσχεται ευτυχία, διασκέδαση, καλοπέραση και περισσότερα χρήματα – αναζητώντας μία καλύτερη ζωή. Αν και στην πορεία διαψεύδονται».

Ερμνεύετε το πιο δημοφιλές τραγούδι του έργου: Το «Alabama Song» το περιμένουν όλοι, το γνωρίζουν όλοι, χάρη στις δεκάδες επανεκτελέσεις του, ακόμα και όσοι δεν έχουν ακούσει τίποτε άλλο από το «Μαχαγκόννυ». Αυτό είναι ωραίο, αναρωτιέμαι όμως μήπως σας δημιουργεί και επιπλέον άγχος.
«Θα μπορούσε, πράγματι, να με αγχώνει, δεν το σκέφτηκα όμως ποτέ έτσι. Ευτυ-

χώς! Ήταν από την αρχή τόσο μεγάλη η χαρά μου που μου δόθηκε ο ρόλος, που ειλικρινά δεν υπήρχε τίποτε άλλο. Μόνο χαρά και όρεξη για δουλειά».

Είναι δύσκολος ο ρόλος της Τζέννυ;

«Για εμένα είναι μια τεράστια φωνητική πρόκληση. Ο ρόλος είναι για υψίφωνο. Εγώ είμαι μεσόφωνος με ευκολία στις υψηλές νότες. Όταν μου ανατέθηκε ήμουν επιφυλακτική. Προτού πω το τελικό "ναι", δοκίμασα τις δυνάμεις μου, αν δηλαδή θα μπορούσα να βγάλω την παρτιτούρα. Βεβαίως μπορώ, αλλιώς δεν θα δεχόμουν. Πάντως κατέληξα στο συμπέρασμα ότι αυτός ο ρόλος κανονικά πρέπει να τραγουδιέται από δύο τραγουδίστριες: Από μια μεσόφωνο, καθώς το μεγαλύτερο μέρος του κυμαίνεται στη μεσαία και στη χαμηλή περιοχή, και από μία σοπράνο για τα σημεία που είναι γραμμένα ξεκάθαρα για σοπράνο, για μία φωνή που κρατάει εύκολα την ψηλή γραμμή του τραγουδιού. Όπως και αν έχει, εγώ δεν υπερεκτίμησα τις δυνάμεις μου. Αντιμέτωπα το "Μαχαγκόννυ" ως λευκό χαρτί και δούλεψα σκληρά. Ζόρισα τον εαυτό του και για να κατακτήσω τεχνικά τον ρόλο μου και για να τον καταλάβω και να τον αποδώ-

σω όπως πρέπει. Είχα βεβαίως την τύχη και την ευτυχία να συνεργάζομαι με τον Μίλτο Λογιάδη, που όχι μόνο είναι γνώστης αυτής της μουσικής αλλά και ένας μαέστρος πρόθυμος να σε βοηθήσει με όλη την καρδιά του. Επίσης ο κύριος Χουβαρδίας είναι μεγάλο σχολείο για εμένα, για όλους εμάς. Οφείλω πολλά και στον Νίκο Βασιλείου, που με προετοίμασε, καθώς και στους εξαιρετικούς συναδέλφους που συμμετέχουν στην παραγωγή. Κάνω την προσπάθειά μου και ελπίζω πως θα αποδώσει. Ξέρω πως το "Μαχαγκόννυ" με πηγαίνει μπροστά όχι μόνο ως καλλιτέχνη αλλά και ως άνθρωπο. Σαφώς είμαι κερδισμένη, γιατί έχω πάει πολύ πιο πέρα από εκεί που νόμιζα πως μπορώ να φτάσω».

Τι να κρατήσουμε φεύγοντας από την παράσταση;

«Ας μη μείνουμε στη μαυρίλα, ας πούμε κάτι καλό: Την αίσθηση της ελπίδας. Πως ακόμα και αν μας οδηγούν στην καταστροφή, ας μην το βοηθήσουμε, ας μην αφήσουμε να γίνει με τη δική μας συναίνεση και παραίτηση. Πρέπει να έχουμε μια μικρή έστω αντίσταση. Και αυτή η αντίσταση γεννάει την ελπίδα!».

ANNA AGATHONOS

«Αν μου ξεφύγει καμία λάθος λέξη, βοηθήστε με, λέπω πάρα πολλά χρόνια από την Ελλάδα και καμιά φορά όταν μιλάω τα ελληνικά, το μυαλό μπορεί να κολλήσει» λέει με χαριτωμένη συστολή η Άννα Αγάθωνος στην αρχή της συζήτησής μας. Στην πραγματικότητα δεν χρειάζεται καμία βοήθεια. Αν και βρέθηκε στο εξωτερικό από τα εφηβικά της χρόνια, στη Βιέννη και ακολούθως στη Γερμανία, όπου έχτισε σε μεγάλο βαθμό την καριέρα της, μιλάει πάντα εξαιρετικά τη μητρική της γλώσσα.

Σαν να μη λείψατε ποτέ!

«Κι όμως, λέπω πολλά χρόνια! Τόσο πολλά που όταν προσπαθώ να σκεφτώ και να μιλήσω στα ελληνικά, έρχονται στιγμές που ρετάρω (ο.σ.ο.: γελάει)».

Ξέρω πως όλα αυτά τα χρόνια έχετε τραγουδήσει (και εξακολουθείτε να τραγουδάτε) πολύ στη Γερμανία, μια χώρα όπου υπάρχουν αρκετές ευκαιρίες για τους λυρικούς καλλιτέχνες αλλά και όπου η δουλειά στις σκηνές της όπερας θεωρείται ιδιαίτερα απαιτητική...

Το εντυπωσιακό σε μέγεθος
ρωμαϊκό υδραγωγείο της πόλης.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΣΕΓΟΒΙΑ

Περπατώντας (και τρώγοντας) σε μια μικρή ισπανική πόλη με μεγάλη ιστορία και σπουδαία αρχιτεκτονική.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

Στην έρημη πλατεία/ οδηγεί ένας λαβύρινθος από σοκάκια./ Στη μια μεριά, ο παλιός σκυθρωπός τοίχος μιας ερειπωμένης εκκλησίας/ στην άλλη, ο ασπρουλός φράχτης ενός κηπάκου με κυπαρίσσια και φοινικίες/ κι εμπρός μου, το σπίτι, και στο σπίτι, κάγκελα/ πίσω απ' το παραθυρόφυλλο που ρίχνειελαφριά σκιά η μικρούλα φιγούρα της, χαριώδη και γελαστή». Η μελαγχολικά όμορφη εικόνα που δημιουργεί ο Αντόνιο Ματσάδο (1875-1939) σε ένα από τα ποιήματά του θα μπορούσε κάλλιστα να περιγράφει μια γειτονιά της Σεγόβια. Εξάλλου εκεί, στα σοκάκια με τις παλιές εκκλησίες και στις πλατείες και τα μικρά πάρκα με τα κυπαρίσσια έζησε ο ποιητής, ένας από τους βασικούς εκπροσώπους της ανανεωτικής «Γενιάς του 1898», κατά την περίοδο 1919-1932. Ο Ξενώνας που τον φιλοξένησε όλα εκείνα τα χρόνια λειτουργεί σήμερα ως μουσείο. Είναι ένα από τα μικρά αξιοθέατα που θα ανακαλύψει ο επισκέπτης της πόλης όταν, αφού περάσει από τις κορυφαίες τουριστικές ατραξιόν της, χαθεί στους μικρούς δρόμους, περπατήσει στις παμπάλαιες γειτονιές, αφουγκραστεί τους ρυθμούς της καθημερινής ζωής. Και όταν μιλάμε για τις κορυφαίες τουριστικές ατραξιόν, για τα μεγάλα τουριστικά αξιοθέατα, αναφερόμαστε κυρίως στα εξής τρία: Στο μεγαλοπρεπές παλάτι Αλκάθαρ, στον γοθικό καθεδρικό ναό και στο τεράστιο ρωμαϊκό υδραγωγείο.

Η Σεγόβια βρίσκεται στο κέντρο της Ισπανίας, μία ώρα με το αυτοκίνητο βορείως της Μαδρίτης. Αποτελεί, δηλαδή, ιδανικό προορισμό για ημερήσια εκδρομή με σημείο εκκίνησης την πρωτεύουσα της Ισπανίας. Η μικρή πόλη των (περίπου) 52.000 κατοίκων δεν είναι πιθανώς τόσο γνωστή όσο είναι το επίσης κοντινό Τολέδο (του Δομίνικου Θεοτοκόπουλου) ή η Σαραγόσα, διαθέτει όμως αρκετά εκτετα-